TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, Leo Leino.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Englannin tilanne on kriitillinen

Viime päivien kansainvälinen tilanne on jälleen tulisten iskujen tavoin vaikuttanut Englannin työväenluokkaan. Ammattiuniot ja valtiolliset järjestöt kokoavat voimiaan taistellakseen "kädet irti Venäjästä"-ohjelman puolesta. Suunnattomia kokouksia on pidetty. Lakkoliikkeillä uhataan ja varmaa on, että ne eivät rajoitu vain pelkkiin uhkauksiin siinä tapauksessa, että hallitus ryhtyy julkiseen sotatouhuun neuvostovaltaa vastaan.

Kesän aikana on muutenkin Englannin työläisten ja kapitalistien välinen suhde huomattavasti kärjistynyt. New York Worldin kirjeenvaihtaja kertoo, että sekä työläiset että kapitalistit varustautuvat tulisella kiireellä vakavaan taisteluun, jonka odotetaan puhkeavan syksyllä. Kaikki teollisen elämän uudelleen rakentamisohjelman tuottamat hyödyt käyttää säälimätön yksityinen voitonpyynti hyväkseen. Kaikki "puustaus" tässä suhteessa on lisännyt työläisten kärsimyksiä ja voittoja yksityiskapitalisteille. Palkkaolot ovat huonontuneet huomattavasti kohoavien hintojen takia. Esim. laivanrakennusalalla pakotetaan työläiset työskentelemään nälkäpalkoilla siksi, että kapitalistit voisivat kilpailla muiden maiden kanssa. Konetyöläisillä on uudistettu vaatimus palkkojen korottamiseksi ja jos siihen ei suostuta, seuraa siitä koko maata käsittävä konetyöläisten lakko.

Keinottelevat kapitalistit väentävät työvoimaa ja ajavat työläisiä työstä taivuttaakseen heitä työskentelemään nälkäpalkoilla vanhojen sopimuksien mukaan. Sen seurauksena on nyt jo työttömiä joukkoja kaikissa suuremmissa teollisuuskeskuksissa. Kivihiiliparoonit koettavat päästä tyytymättömyydestä sen kautta. Mutta se pikemmin vain ajaa kaivostyöläisiä äärimäisten radikaalisten oppien hyväksyjiksi. Vaatimus palkkojen kohottamisesta on juuri äänestyksen alaisena kaivostyöläisten keskuudessa. Ja jos lakko seuraa, tulee se vaikuttamaan koko teollisuuteen ja tuottaa kylmän talven Englannissa. Koko taloudellinen elämä on vakavien kriisien edessä ja aseman tekee tukalammaksi se yleinen työläisten vallankumouksellisemmaksi tuleminen, jonka kaikki näkevät ja joutuvat tunnustamaan.

Kirjeenvaihtaja selittää lopuksi, että luottamus hallituksen esittämiin keinoihin on höltymässä. Työläiset muodostavat kunnallisista laitoksista suojelusta itselleen. Kaikki valmistautuvat ja työläisten yleiset tarkoitukset kieltämättä tähtäävät vallankumoukseen .

Äskettäin on Englannissa järjestetty yleinen Kommunistipuolue. Eri hajanaiset ryhmät ovat pitäneet yhteisen kommunistipuolueen perustavan kokouksen Lontoossa. Siihen on ottanut osaa 154 edustajaa. Useat sosialistiset ryhmät ovat olleet mukana. Tällaisen yhdistyneen ja selvän vallankumouksellisen puolueen vaikutus tulee epäilemättä olemaan suurempi kuin niiden monen pieniin ryhmiin rajottuvien sosialististen liikkeiden, joita Englannissa on. Uusi puolue näyttää heti vapauttavan itsensä kaikenlaisista "lasten taudeista" ja hyväksyy parlamentarisen toiminnan työväenluokan voiman kasvattamiseksi. Tarkoituksella päästä vaikuttamaan suurempien joukkojen keskuudessa, on se myöskin päättänyt olla toiminnassa Työväenpuolueessa ja kuulua siihen. Englannin työväenliike on kulkenut omia omituisia latujaan ja siitä johtuu, että kommunistitkin seuraavat maan historian ja työväenliikkeen omaa juopaa. Lenin on myöskin kehottanut heitä toimimaan Työväenpuolueessa mikäli se on mahdollista. Ja jos heidän toimintansa siinä vanhoillisten taholta tehdään mahdottomaksi, on siitä seurauksena heille taktillinen voitto, joka laajentaa heidän voimaansa. He saavat varsinaisten proletaaristen kerrosten kannatuksen. Ja nykyiset tapahtumat ovat heille toivorikkautta tuottavia.

Englannin sisäinen asema ja luokkasuhteiden kärjistyminen pakoittaa vallitsevien ajattelemaan toisenkin kerran ennen kuin ne antautuvat mihinkään suurempaan riistoetujen vaatimaan tekoon kansallisessa tai kansainvälisessä politiikassa.

ENGELSIN ARVOSTELU

Suomalainen oppinut ja huomattu vasemmistolainen, tov. I. L(assy) kirjottaa artikkelin Sos. Aikakauslehdessä, jossa hän käsittelee sitä usein meilläkin esillä ollutta esipuhetta, jonka Engels on kirjoittanut vähää ennen kuolemaansa Marxin kirjaan "Luokkataistelut Ranskassa". Vaikka tämä esipuhe antaakin tilaisuuden kaikkiin niihin huomautuksiin, mitä mainittu kirjottaja tekee artikkelissaan, joka julaistaan tässä lehdessä, emme voi kuitenkaan yhtyä säälittelemään Engelsiä niiden johdosta. Engels on yleisen äänioikeuden luonteen selittänyt perusteellisemmin ja niin, että oikeistolaiset — pelkät parlamentariset sosialistit — eivät voi siitä tehdä pienintäkään puolustusasetta itselleen, teoksessaan "Perheen, yksityisomistuksen ja valtion alkuperä". Hän on käsitellyt työväenluokan ehdotonta ylivaltaa ja yhdessä Marxin kanssa perustanut tähän koko yhteiskunnallisen vallankumousprosessin niin, että se ei anna tilaa minkäänlaisille väärinymmärryksille. Tämä esipuhe on kirjotettu aikana, jolloin kapitalismin normalinen kehitys ja sen valta oli ylimmillään. Ja tästä esipuheesta kokonaisuudessaan huokuu hieman pessimismiä joka ei johdu siitä, että Engelsiltä olisi kadonnut luottamus köyhälistön voittoon, mutta siitä, että hänen ynnä Marxin odotukset ja ajatukset 50-luvun rajamailla köyhälistön yleisen vallankumouksen toiveista eivät toteutuneet. Tämän seikan selittämiseksi Engels oikeastaan käyttää koko esipuhetta, vaikkakaan I. L. ei siitä mitään mainitse.

Engels käyttää tätä tilaisuutta selittääkseen syyn siihen miksi ei porvarilliset vallankumoukset voineet kehittyä proletariaatin liikkeiksi. Ja sitä osottaakseen joutuu hän tekemään huomautuksia, joita yksikseen otettuna voisi tulkita tarkoittavan kaiken hänen perusoppiensa kieltämistä, mutta todellisuudessa Engelsin tarkoituksena tässä on osottaa ja painostaa suhteiden ja tilanteiden esiin tuomia ja välttämättömiksi tekemien menettelytapojen huomioon ottamista.

Sellaiseen oli syytä eräässä toisessakin suhteessa enemmän silloisissa historiallisissa oloissa, kuin mitä nyt oltaisiin taipuvaiset luulemaan. Tulee muistaa, että blanquilaisilla salaliitto-kapinaopeilla oli huomattava sija viime vuosisadan keskivaiheiden vallankumouksellisten katsomuksien seassa. Engels selittää, ettei kapitalismia voida salaliitoilla kukistaa, vaan että siihen tarvitaan valtiollista kouluutusta saanut työväenluokka — luokkana. Engels kohdistaa tämän esipuheensa, näitä piirteitä silmälläpitäen, juuri sellaista vallankumonukselliisuutta vastaan, jota kaikenlaiset pikkuporvarilliset haaveilijat edustivat ja kun ne olivat saaneet niin suuren voiman, että voivat hajottaa Ensimäisen Internationalen, niin ei ole ihmeteltävää, vaikka Engels tätä vastaan polemiseeratessaan joutui tekemään muodollisia myönnytyksiä sille suunnalle, joka jo Saksassa oli päässyt vallitsevaksi, ja joka pelkkine äänestyksineen ja rakentavine menettelyineen sai huomattavaa valtiollista ja yhteiskunnallista vaikutusvaltaa. Vuonna 1895 saattoi näyttää siltä, että sakslainen sosialidemokratia kokoaa joukot ja vie köyhälistön voittoon. Saihan se suurta tunnustusta työväenjoukkojen keskuudessa kaikkialla.

Tässä voisi vielä kiinnittää huomiota yhteiskuntatieteen ehdollisuuteen ja siihen, ettei jokainen yksityinen lausunto eri tilanteissa ja erilaisia aineksia vastaisessa polemiikissa milloinkaan muodosta yleisteoreettisen käsityksen selvää määrättyä muotoa. Engels on itse kaikista sattuvammin osottanut tiedon ja ymmärryksen historiallisen luonteen ja sen suhteellisuuden jokaisena aikana. Tämä esipuhe ei millään tavalla muodosta marxilais-engelsiläisyyden ajatusmaailman perusteita eikä edes koske niitä, vaan on tilapäinen, erikoisia käsitteitä vastaan tähdätty mielenilmaus, jota voivat vatkuttaa vain ne, jotka eivät tahdo ymmärtää marxilaisuutta kokonaisuudessaan. Julkaisemme allaolevan kirjoituksen vain asian yleisen luonteen selostukseksi ja olemme nämä huomautukset tehneet tähän painostaaksemme niitä historiallisia asianhaaroja ,joiden keskellä mainittu esipuhe on kirjoitettu ja sitä, että me emme sitenkään usko Engelsin kaipaavan säälittelyjä.

PUOLA JA LIITTOLAISET

Maailman laajaksi yhteiskunnalliseksi kriisiksi kiertynyt Puolan sota ja sen kukistuminen antaa paljon miettimisen aihetta vallitseville politikoitsijoille, sanomalehdille ja myöskin työväenluokalle kaikkeen siihen nähden mitä se mukanaan tuo. On huhuttu liittoutuneiden tarkoituksesta julistaa suuri sota bolshevismia vastaan Puolan avuksi. Mielenkiintoista on seurata miten siihen asiaan eri puolilta suhtaudutaan. Portlandin porvarillinen päivälehti, Morning Oregonian, kirjoittaa asiasta näin:

Selitys siihen, että liittoutuneet eivät lähetä sota-armeijaa Puolan puolesta, on yksinkertainen. Ne eivät voi sitä tehdä. Bolshevismi on syvälle syöpynyt näiden maiden työläisten mieliin. Sillä on vähemmän vaikutusta Ranskassa kuin kahden toisen läntisen maan työläisten keskuudessa, mutta sillä on sielläkin ollut niin paljon vaikutusta, että viime keväänä jouduttiin yleislakkoon, jolloin siellä vangittiin muutamia johtajia, joilla oli Trotskilta, Kolmamannen Internationalen virkailijalta, toimintamääräykset taskussaan. Marseillessa ovat työläiset tehneet lakon, kun olisi pitänyt lastata laivoille ammukkeita, joita lähetetään Puolaan . Ja jos armeija saisi määräyksen lähteä, seuraisi siitä mahdollisesti lakko ja kapina ammukkeiden valmista ja sotilaiden lähettämistä vastaan. — Englannin työväenpuolue, jolla on 60 edustajaa parlamentissa, on vaatinut saarron poistamista, soviettien hyväksymistä ja kaikkien Venäjää vastaan tädättyjen toimenpiteiden lopettamista. Useita ehdotuksia poliittisten lakkojen julistamiseksi Venäjävastaisten hyökkäyksien torjumiseksi ja soviettien hyväksymiseksi on äänestetty nurin, mutta jos ilmeinen sota julistettaisiin, radikaalit hyvin mahdollisesti tulisivat voittamaan tarkotuksensa äänestyksissä. Sosialistipuolue Italiassa on voimakkaampi kuin Ranskassa tai Englannissa. Se on nostanut suoranaisesti kysymyksen soviettien perustamisesta ja lähettänyt lähetystön Moskovaan, jossa se riemuiten on otettu vastaan . Sen äärimäinen siipi aiheutti toiminnallaan suuren lakon kesäkuussa Anaconssa, jossa työläiset esiintyivät varustettuna ja kapinallisesti. — Kansakunnat, jotka sisäisesti ovat näin jakautuneita, eivät voi käydä ulkomailla sotaa.

KULEKSIVAT TYÖLÄISET JA POLITIIKKA

Yleisenä käsityksenä on, ettei kuleksivat maanviljelys- ja metsätyöläiset välitä eivätkä voi huomiotaan kiinnittää valtiollisten puolueiden toimintaan. Jotkut omaksuvat käsityksen, ettei politiikka, jonka he luulevat olevan aina luonteeltaan konservativista, innosta näitä työläisryhmiä heidän tulisen vallankumouksellisuutensa takia. Molemmat nämä käsitykset ovat pintapuolisia ja virheellisiä. Kuleksivat työläiset käyttävät hyväkseen jokaista menettelytapaa, jonka kautta he luulevat saavansa oloihin uudistuksia ja reformeja. Uudistuksiin heidän pyrkimyksensä myöskin tavallisesti rajottuvat. Heidän alas poljettu taloudellinen asemansa pakottaa heitä siihen. Heidän koko elinehtonsa ja ansiotoimintansa estää heitä monastikin laajempien yhteiskunnallisten kysymyksien käsittelystä. Ja jos he suhtautuvat valtiolliseen toimintaan kielteisesti, johtuu se siitä, että he tietävät taloudellisen liikkeen kautta saavansa pikemmin reformeja, ja toiseksi siitä, että heillä ei ole tilaisuutta laajemman sosialistisen valistuksen saantiin, joka olisi tehnyt heille selväksi valtion valloittamisen tarpeellisuuden.

Nämä työläisryhmät pitävät tämmöisen asian kaikista huolimatta liian kaukaisena ja liian teoreettisena kysymyksenä, jolla ei ole heidän tämänpäiväiseen elämäänsä mitään merkitystä. Mutta jos valtiollinen liike näyttää tuottavan heille uudistuksia jollaisia he etsivät taloudellisen liikkeen kautta, niin sellainen kyllä saa heiltä kannatusta. Merkille pantava ilmiö tässä suhteessa on, että Dakotoissa Farmer-Labor puolue saa kokouksiinsa suuria joukkoja elonkorjuutyöläisiä siitä syystä, että sanottu puolue vaatii hallituksen työnvälitystoimistoja farmiseuduille ja että se vaatii "kohtuullista" ja "elintasoa" vastaavaa palkkaa työläisille. Nämä työläiset ovat taistelleet aavikoilla I. W. W. merkeissä viime vuosina. Yleensäkin on tunnettua, että moniaita I. W. W:n kannattajia toimii nonpartisanistien mukana . Omituista toiselta puolen on, että monet pikku farmarit kannattavat molempia näistä liikkeistä. Niiden reformipyrkimykset innostavat heitä. Toiselta puolen heitä saattaa viehättää radikaaliset lauseparret, joiden sisältöä ja todellista luonnetta he tuskin ymmärtävät.

VALKOISTEN HIRMUTYÖT POHJOIS-INKERISSÄ

Kesäk. 8 p:nä tuli vuosi kuluneeksi siitä, jolloin suomalaiset lahtarit eräiden inkeriläisten roikaleiden avustuksella saivat provoseerattua osan Pohjois Inkerin talonpoikaisväestöäkin ensikertaa aseelliseen toimintaan neuvostovaltaa vastaan. Oikeammin sanoen se oli *hyökkäystä Inkerin kansaa vastaan,* sillä nuo aseelliset huhkimisethan asiallisesti muodostuivat talonpoikaisväestöä vastaan koh distuneiksi ryöstö- ja murharetkiksi. Talonpoikain omaisuutta ryöstettiin, miehiä, naisia ja lapsia raastettiin pakkotoimiin Suomeen ,satoihin nousi rääkättyjen ja tapettujen luku...

Kirjeenvaihtajamme kertoo laajahkossa selostuksessaan siitä kauheasta rakuudesta, jota nuo murhamiehet Inkerissä harjottivat, useita yksityistapauksia. Monessa tapauksessa valkoiset raakalaiset kiduttivat uhrejaan vuorokausikaupalla, polttivat roviolla, nylkivät ihmisiä elävänä ja harjoittivat julminta menettelyä mitä ajatella saattaa. Tilanahtauden vuoksi otamme tähän vain muutamia näytteitä siitä miten pitkälle inhimillinen eläimellisyys ja raakuus voi mennä.

Nämä urheat Suomen valkoisen sotajohdon alaisuuteen kuuluvat sankarit omasivat erilaisia, mitä hirvittävimpiä kidutustapoja. Talollisen poika Heikki Tiinus joutui hirveän kidutuksen alaiseksi sen vuoksi, kun hänen epäiltiin tietävän jotain tärkeämpää punaisista. Oli ollut vähän aikaa neuvostotehtävissä. Näitä "tietoja" häneltä puserrettiin kidutuksilla. Hakattiin kiväärin perällä, lopuksi *nylkivät* julmurit hänen *käsivarsistsaan suuret pläiskät nahkaa pois.* Kidutukset jatkuivat kunnes uhri kuoli kiduttajainsa käsiin... Näin julmasti "valkeat veljet" kohtelevat pienimpiinkin neuvostotoimiin osaottaneita.

Miikkulaisten Näsin kylästä kotoisin oleva talollisen tytär Liisa Ivanova joutui vainolaisten käsiin. Hänkin sai kärsiä kauheata kidutusta, ennenkuin pedot hänet tappoivat. Ensin julmurit hakkasivat kivääreinen tukeilla tätä heikkorakenteista naista. Onneton uhri paikalla olleiden kertoman mukaan rukoili: "Säästäkää henkeni. Olenhan vain heikko nainen. Armahtakaa lapseni vuoksi, joka jää turvattomaksi, jos minut tapatte".

"Kai sinäkin out niitä punikkiloita", kirkuivat julmat veripedot ja jatkoivat rääkkäystään sohien häntä pistimillä jalkoihin. Lopuksi viilsivät pistimellä vatsaan, jotta suolet pursuivat ulos vaatteiden päälle ja murskasivat pään, aivojen valuessa ulos...

Täten kuolema vapautti hänetkin "Inkerin vapauden tuojain" kidutuksesta. Ja Suur-Suomen asioilla liikkuneet sankarit olivat kai mielestään tehneet mainehikkaan teon, saadessaan heikon naisen silvottua ja hengiltä pois...

Syynä tähän inkeriläisen naisen kidutusmurhaan arvelivat paikkakuntalaiset olevan sen, että hänen epäiltiin antaneen liinalla huiskuttaen merkin eräälle punaiselle venekunnalle, täten pelastaen punaiset joutumasta valkoisten käsiin. Kuitenkin oli hän syytön tällaiseen merkinantoonkin . Hänen ainoa syynsä oli se, että oli pessyt punikkien pyykkiä.

Näsin kyläneuvoston jäsen tallollinen Yrjänä Mikonp. Näsi joutui niinikään vainolaisten käsiin. Hänet yllättivät tiellä tienvarrella väijyksissä olleet pedot. Ensin hakattiin häntä pyssynperällä, viillettiin haavoja pistimellä käsiin ja jalkoihin. Hakkasivat lopuksi hänen oikean kätensä olkapäästä irti, jotta ainoastaan pieni nahan kappale oli pidättämässä. Vasta kaikkien näiden rääkkäysten jälkeen lopettivat julmurit uhrinsa tuskat ampumalla häntä päähän.

Mutta vielä kaameampana konnain töistä voidaan mainita talonpojan emännän Maria Ivanovan murha. Lahtarien elokuussa Miikkulaisiin tekemän retken aikana pakeni hän pienen lapsensa kera, yrittäen kotinsa eläinsuojaan piilottautumalla lapsinensa pelastua julmain vainolaisten kourista. Sieltäkin hänet löydettiin. Raa'asti kiroten erottivat konnat äidin ja lapsen toisistansa. Äiti vietiin läheiseen metsään. Siellä julmurit sytyttivät hänen päällään olleet vaatteet tuleen, sitä ennen valettuaan ne polttoöljyllä. Onneton uhri kuoli vaatteiden polttamisesta aiheutuneisiin palohaavoihin. Tämä voitiin toimitetussa lääkärintarkastuksessakin todeta.

"Aivan kauhusta tiedottomaksi menin ,kun näin mitä polttaminen oli aiheuttanut hänelle. Hänen isot rintansa, olihan hänellä imevä lapsi, olivat kokonaan kadonneet. Aina säilyy mielessäni tuo kuva: naapurini muodottomaksi poltettu ruumis..." Näin pakisi eräs emäntä kirjeenvaihtajalle.

Äidistänsä erotetun pienen sylilapsen veivät konnat muassaan Suomeen.

Tähän julmurien tekoon lienee, kuten kyläläiset arvelevat, olleen suurimpana syynä se, kun eivät pedot saaneet kynsiinsä hänen miestänsä. Kostivat noin kamalasti turvattomalle naiselle.

On huomattava, että silloin kun tämä elävältä polttaminen tapahtui, oli retkellä virallinen leima, sillä ilmoittihan siitä Suomen armeijan yleisesikunta tiedonannoissansa huomattavasti. Samalla retkellä tappoivat lahtarit kyläläiset Simo Maka-

Friedrich Engels parlamentarismin puolustajana

Sos. Aikakauslehdessä kirjottaa I. L.:

Suomennetuksi ei ole sattunut tulemaan eräs teoreettiselta kannalta sangen tärkeä sosialistisen kirjallisuuden merkkiteos, nim. Marxin tutkielma "Luokkataistelut Ranskassa 1848—1850," johon Engels on kirjottanut huomattavan esipuheen.

Tämä esipuhe on hyvin merkillinen. Se ei ainoastaan esitä mielipiteitä, jotka ovat ristiriidassa sen kanssa, minkä Engels itse aikaisemmissa teoksissaan on lausunut, vaan ristiriidassa myös sen kirjan sisällön kanssa, jolle se on tarkotettu johdatukseksi.

Mainittu tutkielma on kauneimpia näytteitä Marxin tosivallankumouksellisesta hengestä, jonka lämmin veri virtaa tieteellisen pinnan alla hänen kaikissa teoksissaan. Sos. Aikakauslehden lukijat muistanevat vielä niitä otteita tuosta kirjasta, jotka ovat julkaistuina tämän vuoden toisen numeron kirjallisuusosastossa. Niistä luimme m.m. Marxin sanat: "Sosialismi merkitsee vallankumouksen lakkaamattomuusjulistusta, vallankumouksen luokkadiktaturia välttämättömänä siirtymiskohtana kaikkien luokkavastakohtien hävittämiseksi..... Porvarivalta yleisen äänioikeuden seurauksena ja tuloksena pettämättömän kansantahdon ilmaisumuotona, se on porvarillisen valtiosäännön sisältö.... Kun sitten porvaristo hylkää yleisen äänioikeuden, jolla se tähän saakka on itseään verhonnut ja josta se on kaikkivaltiutensa ime-

nyt, tunnustaa se peittelemättä: 'Diktatuurimme on tähän saakka ollut voimassa kansan tahdon avulla, nyt on sitä lujitettava kansan tahtoa vastaan.'"

Tällaisen filosofian johdatukseksi panee Engels 1895, se Engels, joka jo 75-vuotisena vanhuksena seisoi kuolemansa partaalla, yleisen äänioikeuden korkean veisun. Kaikki, minkä voi sosialistiselta kannalta sanoa äänioikeuden ja sen käyttämisen hyväksi, on olemassa tässä aikakautensa aikaisempiin keinoihin ja taisteluihin väsyneen vanhuksen joutsenlaulussa.

Engels arvelee siinä, että vuosien 1848—1895 välillä ei vain hänen oma uskonsa vallankumoukseen osottautunut vääräksi, vaan köyhälistön luokkataistelu oli saanut aivan uuden perustan ja uuden muodon. Taloudellinen kehitys oli ollut tavaton. Se oli tehnyt luokkataistelun todella kansainväliseksi. Sen kautta oli vanha vallankumoustaktiikka käynyt köyhälistölle mahdottomaksi. Vallankumousten aikakausi oli päättynyt. Pariisin Kommuni oli vain todistus köyhälistövallankumouksen voimattomuudesta. Sen jälkeen siirtyi luokkataistelun pääpaino Ranskasta Saksaan, jossa se muodostui uusia taloudellisia suhteita vastaavaksi äänioikeustaisteluksi, s. o. sosialidemokratiaksi.

Sosialidemokratiassa siis on luokkataistelun uusi taktiikka. Engels oli haltioissaan äänimäärän tavattoman nopeasta noususta ja työväen edustajien lukumäärän kasvamisesta useitten maitten eduskunnissa ja ennusti porvarillisen valtion pikaista kukistumista pelkän äänestämisen avulla.

Engels parka! Hänen uusi ennustuksensa tuli olemaan yhtä väärä kuin entinenkin. Porvarillinen valtio kesti vuosien 1848—1850 vallankumoukset. Se on vielä paremmin kestänyt äänioikeus- ja eduskuntataistelussa. Yksikään valtio ei vielä tänä päivänä pelkää kukistuvansa vain työväenpuolueitten kasvavan äänimäärän vuoksi — ja kuitenkin odotti Engels tuota kukistumista ainakin Saksassa jo ennen vuosisadan vaihdetta!

Hän joutuu puhumaan äänioikeustaistelun eduista. "Saksan työläiset," sanoo Engels, "ovat kaikkien maitten toivereille antaneet uuden aseen, erään teräväimmistä, näyttämällä heille, kuinka yleistä äänioikeutta on käytettävä."

Tämä saattoi olla hyvin sanottu 1895 ja piti ehkä paikkansa vielä vuotena 1905. Mutta 1915 oli saman Saksan työväki jo tehnyt selväksi koko mailmalle, että sen voiman kasvu oli ollut vain näennäinen, että luokkataistelu tässä muodossa oli liikkunut vain pinnalla, ettei se ollut porvarillisen valtion perusteita edes koskettanut, että se päinvastoin oli vienyt luokkataistelun harhaan uskottelemalla, että kaikki valtiollinen voima, minkä köyhälistö tarvitsi, oli äänestäjäjoukoissa. Se ase, johon Engels niin paljon luotti, on tänään yhtä kelvoton kuin 1848 vuoden katubarrikaadi.

Engels jatkaa kaunopuheisesti: "Joskaan yleinen äänioikeus ei olisi tarjonnut muuta hyötyä kuin että se salli meidän joka kolmas vuosi laskea joukkojamme: että se, säännöllisesti toteamalla äänimäärän odottamattoman nopeata nousua, yhtä paljon lisäsi työväen voitonvarmuutta kuin vastustajien pelkoa ja siten muodostui parhaimmaksi propagandakeinoksemme; että se tarkoin näytti meille oman voimamme ja kaikkien vastapuolueitten voiman ja sen kautta antoi meille mittapuun toimintamme suhteellistuttamiseksi, jollaista meillä ei toista ollut ja joka esti meitä sekä aikaa vastaamattomasta toimettomuudesta että aikaa vastaamattomasta uhkarohkeudesta — joskin tähän olisi supistunut se hyöty, mikä meillä on äänioikeudesta ollut, niin olisi siinä jo yllin kyllin."

Nämä näkökohdat edellyttävät niin alkuperäistä, heikkoa työväenliikettä, että tänä päivänä tapaamme sellaista vain harvoissa maissa. Useimmissa sivistysvaltioissa ei äänestäjämäärä anna meille tosiasioita vastaavaa kuvaa työväen luokkavoimasta, joskin se jossain määrin kuvastaa työväen puolueitten voimaa. Epäilemättä on äänestäjäjoukkojen lisääntyminen ollut ilahduttava tosiasia, mutta sekä Saksassa että meillä oli jo ennen mailmansotaa raja saavutettu, jonka yläpuolelle ei voitu sanottavasti päästä uhraamatta sosialistisia luokkataisteluperiaatteita pikkuporvarillisten äänestäjien kalastamiseksi. Viralliset työväenpuolueet saavuttivat näitten äänestäjien avulla näennäisen mahtavuuden, mutta se ei tarvinnut merkitä todellisen luokkavoiman kasvamista hiuskarvankaan verran.

Jo Amsterdamin kansainvälisessä sosialistikongressissa 1904 saivat saksalaiset Jaures'in suusta kuulla, että heidän vaalivoittonsa olivat olleet valevoittoja, ettei Saksan työväellä äänestäjämäärästä huolimatta ollut mitään voimaa puolustaa edes yleistä äänioikeutta, jos se kävisi hallitsevalle luokalle epäedulliseksi ja poistettaisiin. Onko meilläkään työväellä ollut sen edustajien lukumäärää vastaavaa valtiollista valtaa yhteiskunnassa? Ei ole ollut, vaikka olemme olleet enemmistössäkin eikä tule olemaan vielä suuremmankaan enemmistön avulla. Mitään oikeaa käsitystä eivät vaalit meillä kään ole antaneet Suomen köyhälistön luokkavoimasta. Päinvastoin ovat vaalinumerot jo useaan kertaan johtaneet vääriin voimalaskelmiin ja sen kautta myös aikaa vastaamattomiin toimintamuotoihin. Luokkavoiman määräävät järjestöjen toiminta- ja taisteluinto, niitten periaatteellinen itsetietoisuus ja selvyys paljoa enemmän kuin epämääräisten, sinne tänne heiluvien äänestäjäjoukkojen monilukuisuus.

Juurimainittuihin etuihin ei yleinen äänioikeus ole supistunut Engelsin mukaan. "Vaalikiihoituksessa antoi se meille ainoalaatuisen keinon päästä sellaisten joukkojen yhteyteen, jotka vielä ovat meistä kaukana, keinon pakoittaa kaikkia puolueita koko kansan edessä puolustamaan mielipiteitään ja tekojaan meidän hyökkäyksiämme vastaan; ja puhujalavan, josta he aivan toisella voimalla ja vapaudella saattoivat puhua vastustajilleen eduskunnassa ja joukoille sen ulkopuolella kuin sitä ennen sanomalehdissä ja kokouksissa."

Tässäkin ajatteli Engels lähinnä sosialistilain aikaa, jolloin paino- ja puhevapaus oli niin tavattomasti rajoitettu. Mutta ilman sellaisiakin poikkeusoloja on tämän lauseen ensimäinen osa paikkansa pitävä kaikissa maissa vielä tänäkin päivänä.

Itse vaalit ovat epäilemättä hyvin voimakas kiihoitus- ja herätyskeino, jota työväenjärjestöt eivät koskaan saa jättää käyttämättä. Se tilaisuus sosialistiseen propagandaan, jonka aina on tehnyt ne työväen luokkataistelulle edullisiksi. Ei eduskuntatyöstä, ei edes vaalivoitosta vaan itse vaalikiihoituksesta on yleisen äänioikeuden pysyväinen hyöty köyhälistölle.

Hyvin toisarvoiseksi on sitä vastoin leimattava se agitatorinen toiminta, mikä on viime vuosina suoritettu parlamenttien puhulavoilta. Työväenjohtajilla on nyt jo niin monta muuta tehokkaampaa keinoa saada äänensä kuuluville työväenjoukolle silloin kun he sitä tahtovat. Varsinkin meillä Suomessa on eduskunnan puhujalavasta tullut paikka, jolta edustajamme ovat pyrkineet vaikuttamaan, ei suinkaan työkansaan, vaan porvareihin. Porvareille eikä työväelle on vuoden 1917 jälkeen puhuttu .Hallituskadun 15:ssä.

On huomattava, ettei Engelsikään, joka niin paljon luotti yleisen äänioikeuden taikavoimaan sanallakaan maininnut, että eduskunnallisesta lainsäädäntötyöstä olisi työväenedustajien kasvavan lukumäärän johdosta oleellista hyötyä. Näin pitkälle ei hänkään uskaltanut mennä. Kuinka paljon siunausta onkaan siitäkin luvattu Suomen työväelle sosialismin nimessä!

Engels ymmärsi varsin hyvin, että se toivo, jonka hän asetti äänestäjäjoukkojen alituiseen kasvamiseen merkitsisi luopumista vallankumouksesta. Hän ei koskaan sellaista pötyä puhunut, kuin että "vallankumous" voitaisiin toimittaa vain äänestämällä tai lakeja säätämällä. Hän käsitti, että oli valittava joko vallankumous tai äänestäminen, ja luopui vasta elämänsä viimeisillä hetkillä edellisestä jälkimäisen hyväksi. Mutta silloinkaan hän ei tahtonut tyrkyttää tätä uutta taktiikkaa muille kuin Saksan työläisille. "Itsestään selvähän on", sanoi hän minenomaan, "etteivät ulkomaalaiset toverimme tahdo luopua oikeudes-

taan vallankumoukseen". "Mutta" lisää hän heti, "mitä muissa maissa tapahtuisikaan, Saksan sosialidemokratialla on erikoinen asemansa ja sen kautta ainakin toistaiseksi myös erikoinen tehtävänsä".

Se tehtävä oli eduskunnallinen taistelu. Engels meni tässä kohdin niinkin pitkälle, että hän lausui ministerisosialismiinkin syntysanat sisällyttämällä tuohon taisteluun myös "kaikkien saavutettavissa olevien paikkojen valloittaminen" (Eroberung aller un zugänglichen Posten). Se olikin hänen uuden kantansa luonnollinen, johdonmukainen loppupiste.

Tähän siis oli puolen vuosisadan aika kehittänyt sen Engelsin, joka kaikissa muissa kirjoituksissaan oli vallankumoukseen uskonut ja siitä tieteellisesti perustellut, saman Engelsin, joka nuoruuden teoksessaan "Työväenluokan asema Englannissa" oli lausunut: "Epätoivoon ajettu köyhälistö tulee tarttumaan palosoihtuun.....; kansan kosto tulee nousemaan raivolla, josta vuosi 1793 ei voi antaa meille aavistustakaan....."

Samalla kun Englesissä toteutamme tällaisen kehityksen, on meidän lisättävä, että Marx elämänsä iltaan saakka pysyi horjumattomasti samalla kannalla, jonka hän yhdessä Engelsin kanssa oli tulkinnut "Kommunistisessa manifestissa". Marx ei ole koskaan sanallakaan ilmaissut epäilystä vallankumouksen suhteen edellytyksenä sosialismin voitolle. Hän piti sivistysvaltioita "kypsinä" työväen voitolle jo 1848 eikä koskaan myöhemminkään arvellut työväen vallankumouksen ennenaikaiseksi taloudelliseen kehitykseen nähden.

Uudista tilauksesi ajoissa!